

Бицьо

Каштановий Герб.

1. (str.3)

Осінь цього року чарувала надзвичайною красою. Це , якби хтось дав наказ сонцю постійно світити. Високі дерева пишалися своїми яскравими кольорами . Проте найгарніше з них виглядали каштани, які посіли собі місце неподалік замку. Цього року їхні колючі кульки, котрі зберігали коричневі насіннячка, дозріли мов в один день і на старезних гілках гойдалися ліниво. Не покидала їх надія, що ще довго зможуть тішитися гарним сонцем і прекрасним краєвидом. Ніхто з них ані не думав про темні, похмурі дні сповнені дощів, туманів і скорт чорного, зівялого листя.

2. (5)

- Ще час, нам ще час – сонно шепотіли до вух спритної білки, котра жила посеред високих, замкових дерев. Білці одначе ці шепотіння не сподобалися. То сюди, то туди виблискував її пухнастий, рудий хвостик, коли то на одному, то на іншому дереві витанцьовувала з листочками.

- Ану вже, ледарі маленькі! Пора на вас. Закінчуйте оце гойдання. У цій же хвилині, марш на землю! Зима не буде на вас ждати!- сварила їх як розлючена мама своїх нечемних діточок. Одначе коричневі кульки не привертали до неї уваги і далі спокійно спали у своїх колючих шкарлупках.

3. (7)

- Но ні, такого ще не бувало і не буде! Нехай тільки Мати Природа про це дізнається- у білки вже покінчився терпець.

- Таке запізнення не може закінчитися добре. Діти вже почали приходити за свіжими каштанами. Вчительки приводили їх сюди вже вкотре. Даром! Остання надія, що якийсь вітер здує вже оцих сплячих красавців, бо як ні, нам не уникнути клопотів- бурмотіла сама до себе.

- Іду. Хтось має врешті решт, навести тут порядок!- скрикнула на прощання і вже її не було.

- Пішла....пішла...шла...шла...шшшшш...-зашуміли листочки і знов взялися колихати їжакуваті кульки.

Дорікання білки потрапило одначе на відповідні вуха. Не пройшло ні десяти хвилин, як біленькі хмаринки почали темніти і рости. Блискавка, яка пройшла небом, проповідала, що хтось тут дуже розлютився.

4. (9)

- Ого-го! Тримайтеся братчики! Мати Природа відправила на нас справжній ураган. Він вже тут усе потрусить. Нам вже кінець. Зараз же попадаємо вниз!- скаржилися і плакали каштани на гілках.

Так і було. Вітер-ураган влетів у густе гілля замкових дерев і почав витанцьовувати серед них. У Битові довго ще згадували з переляком оцей шалений вечір. Найстаріші Кашуби ніколи такого не бачили і не чули. Громи, блискавки і урагани влаштували собі дикі танці. Ніхто не знає, як вони довго тягнулися, коли раптом все втихомирилося. Знов стало тихо. Ось тільки час-від-часу тишу розривав стукіт гілок, які падали з дерев.

5. (11)

- Та йой! Ай! Спокійно! Не поспішайте...- під деревом відізвався тендітний голосочок. Подумати б можна, що це листочки заговорили, бо ж крім них нікого не було видно. Та в ту ж мить, щось між ними ворушилося.

- Стільки шуму, а мені так гарно спалося...- почулося знов і на дорогу покотилася зелена колюча кулька, яка зупинилася щойно у середині каламутної калюжі.

Кулька на перший погляд виглядала як і всі каштанові кульки, котрих вже чимало лежало на землі. Ця одначе трішки від них вдрізнялася. Час-від-часу бо ж блимала червоним світлом, а поміж гострих голок видно було дві кольорові кнопки. До того ж був на ній годинник який виблискував число 2017.

- Як мені вилізти з цієї шкарлупи?- спитав якийсь голос з кульки.- Попробую ще раз. Міцно. І один, і два, і три! Повезло. Ура!- вигукнув хтось гучно і радісно вискочив на вулицю.

6. (13)

Маленькими ручками вклонився як актор після свого виступу, в очікуванні оплесків, яких не жаль, не почув.

- Як же так? Де всі поділися?- здивовано озирався малий гість- Не так це мало бути... хіба щось не спрацювало- бо стояв він по коліна у холодній, каламутній воді і насправді не знав, що зараз йому робити?

Кумедно виглядав, такий забруднений, у мокрій накидці і чорно-білій туніці. На голові в нього була ні то шапка, ні то корона. Вона була дуже схожа на гострі шкарлупки від каштанів, яких ще вранці багато гойдалося на битівських каштанах під замком, а зараз заховалось на землі під скиртою опалого листя. Тільки що шкарлупинки не говорять! І немає ані зелеих очей, ані червоного личка, а вже стовідсотково немає в них чорних, шикарних чоботів.

7. (15)

А у цієї були! Так, вона була незвичайна.

- Почекайте, чогось мені не вистачає- сказав цей хтось і почав нишпорити в середині свого дивного каштана.- Напевно десь пропав у цьому непорядку – незвичний гість продовжував монолог- Це не те, то теж ні, шкарпетки також ні, ані це, ані те...О, знайшов!- простягнув маленький жовтий щит з намальованим візерунком листя каштана і застромив його собі на руку. Виглядав тепер як справжній битівський лицар.
- Все! І що тепер? – маленький лицар хіба дійсно не знав, що йому даліше робити.

Раптом здалеку почувся рішучий голос. Хтось там рахував.

-23, 24, 25... Молодці, дуже добре. То ж діти будуть радіти. 26,27...А ви що? Вилізьте прошу з того листя і ставайте у рядочок – промовляло якесь звірятко.

8. (17)

Це білка готовила список каштанів, які попадали вже з дерев. Це був найновіший наказ Мати Природи. Голос почав наблизатися. Малий лицар вже виліз з калюжи, обтрусив пісок, поправив накидку і причепурився. Вийшов на дорогу і випрямився у очікуванні власника цього дзвінкого голосу. У першу мить помітив щось подібне на вогонь- рудий хвостик. Щойно опісля побачив білку. Вона- запрацьована- майже його не стоптала. В останню мить лицар стрибнув вбік, знов опиняючись у калюжі. Бідолаха, знов був увесь мокрий і чорний від каламутної води.

А ней то грець!

9. (19)

- Вибачте! – білка помітила як щось відстрибнуло спід її лапок і зараз купається у калюжі.

- Та нічого. Хіба треба мені звикати до купелі у болоті – відповів білці малий лицар.

- Дивіться! Ти говориш по-нашому?

- Звісно! А що ти думала? Що я, може, звичайний каштан?- відповів лицар віджимаючи свій одяг. Через декілька хвилин стояв вже перед білкою, гарний і усміхнений.

- Привіт! Мене звати Бицьо Каштановий Герб. А тебе?

Білка якби втратила голос. Виглядала кумедно з відкритою мордочкою і великими, здивованими очима.

10 (str.20)

- Що з тобою? Погано стало? Я можу надати тобі першу допомогу...якби щось. Знепритомній собі спокійно – переконував Бицьо.

- Ні! Просто мені нема чим дихати. Темніє мені в очах і чогось зробилося дуже тепло. Мені треба перепочити- сказала. Присіла під великим деревом і почала розмахувати собі під носом своїм великим, пухнастим

хвостиком, щоб навіяти більше холодного повітря. – Усе через цей вітер – бурмотіла в думках. – Відкрию очі і нікого тут не буде. Диши спокійно...один, два,три... І ще один раз...один,два,три...Все. Відкрию одне око – немає його! Друге...Ааа!

11 (22)

- Що тут робиться?- говорило до неї дивне сотворіння з написом на грудях. До речі, цей напис був білці знайомий.
- То ти - є? Насправді?! – спитала його. Білка з трепетом доторкала його лапкою, одночасно підщипуючи свою задню ніжку. Він тут! Дійсно! Вона щойно усвідомла, що це одначе не був сон!
- Звідки ти взявся у моєму районі?
- Твій район?- здивувався малий лицяр. Подумав хвилину і сказав:
 - Мені здається, що я попав сюди випадково. Бачиш, я просто впав і вийшов на вулицю зі своєї шкарлупки. Не сподівався тебе тут зустріти. Очікував лицарів. Таких як я. Но саме, де вони? Обіцяли мене зустріти- подивився навкруги з надією побачити їх серед дерев.

12 (25)

- Почнім спочатку. Давайте познайомитись. Мене звати Бицьо – простягнув руку, очевидно оцю неузброєну щитом. На цей раз білка привіталася як слід, проте все ще намагалася поскладати у голові все у одну цілість. Ні, не все ще зрозуміла.
- Нема у нас жодних лицарів- відповіла.
- Не може такого бути! – не довіряв їй Бицьо.
- А саме так. Не було їх тит від п'яти століть- продовжувала.
- Та наказ був ...Ого! Мабуть знов машина часу полемалася і поміняла епохи- зажурився малий лицяр.

13 (27)

- Машина часу?- очі білки стали як п'ять копійок.
- Так. Бачиш оцей м'ячик у болоті? Це і є моя машина часу- пояснював Бицьо – Тепер мані треба її витягнути на край дороги і перевірити, яи

працює. Вона в нас щойно рік. Типу, найсучасніший випуск. Та вона вже вкотре посилає мене не туди, де слід. Щоб ти знала, де попадав я скоріше...- замовк раптом, бо ж побачив, що цього вже для білки забагато.

- Скажи мені будь ласка, а замок то у вас ще стоїть? Лишився? Стоїть? Тоді хоч якось виконаю своє завдання...

14 (29)

- Замок? Чи є в нас замок? – білка не до кінця зрозуміла про що він розпитував. Того всього, як на один день, було вже надто.
- А так! Іди за мною . Покажу тобі. Він, замок , як стояв так і стоїть на гірці, за деревами кашташів. А мене звати білка Аня. Стежу за порядком навкруги замку. Ідеш чи ні?
- Ти тут сторож? Тобто все в порядку і я потрапив у відповідне місце-зрадів Бицьо.
- Допоможу тобі. Ходімо. Побачиш його. А по машину часу повернемо згодом.
І пішли.

Tytuł oryginału „Bycio herbu Kasztan”

Autor: Anna Gliszczyńska

Tłumaczenie z języka polskiego na język ukraiński : Mirka Hanasko

(numeracja odpowiada stronom z tekstem po polsku)